U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Michala Mazance v právní věci **žalobce V. H.,** zastoupeného Mgr. Markem Janstou, advokátem se sídlem Palackého 267, 293 01 Mladá Boleslav, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 25. 11. 2002, čj. OAM-5092/VL-10-17-2002, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 7. 2003, čj. 24 Az 980/2003-15,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 11. 2002, čj. OAM-5092/VL-10-17-2002, zamítlo Ministerstvo vnitra žalobcovu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně rozhodlo, že se žalobci neuděluje azyl podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobce napadl rozhodnutí ministerstva vnitra opravným prostředkem doručeným Vrchnímu soudu v Praze dne 13. 12. 2002. V opravném prostředku (po 1. 1. 2003 posuzovaném jako žaloba) žalobce zejména namítl, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí a neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Řízení před správním orgánem neposílilo žalobcovu důvěru ve správnost rozhodování správního orgánu, neboť správní orgán se žádostí nezabýval svědomitě a odpovědně; vydané rozhodnutí je tak nepřesvědčivé. Ve správním řízení došlo i k nesprávnému právnímu posouzení žalobcovy žádosti o udělení azylu. Podle žalobcova názoru tak žalovaný porušil § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Žalobce proto navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vrchní soud v Praze do 31. 12. 2002 o opravném prostředku nerozhodl a věc postoupil Krajskému soudu v Ostravě jako soudu věcně a místně příslušnému na základě ustanovení § 32 odst. 4 zákona o azylu a ustanovení čl. II odst. 1 zákona č. 519/2002 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 25. 7. 2003, čj. 24 Az 980/2003-15. V řízení před správním orgánem neshledal krajský soud vady vytýkané žalobcem

v obecné poloze ani jiné vady, pro které by měl napadené rozhodnutí zrušit; v odůvodnění rozsudku se rovněž ztotožnil se žalovaným v posouzení důvodu, pro nějž byla žalobcova žádost o udělení azylu zamítnuta. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce opustil Ukrajinu z ekonomických důvodů: nemohl si sehnat práci a měl také potíže se splacením dluhu. Jeho věřitel mu kvůli nesplacenému dluhu vyhrožoval; žalobce se však neobrátil na policii, protože nebyl schopen tyto ústní výhrůžky nijak prokázat. Žalobce dále uvedl, že ve své vlasti neměl problémy se státními orgány ani s policií a při návratu by se obával jen toho, že po něm jeho věřitel bude požadovat vrácení půjčených peněz. Jedním z důvodů, pro něž žalobce požádal o udělení azylu, byla též snaha o legalizaci pobytu v České republice, kde žalobce pobývá již od roku 2001.

Krajský soud při přezkumu správního rozhodnutí zjistil, že správní orgán I. stupně se s využitím obsáhlých materiálů podrobně zabýval situací na Ukrajině; nelze tedy dovodit, že by jeho rozhodnutí bylo nepodložené a nepřesvědčivé. Žalovaný v řádně vedeném správním řízení dospěl k názoru, že jedinými důvody žalobcovy žádosti o udělení azylu jsou ekonomické potíže, problémy s věřiteli a snaha o legalizaci pobytu. Proto postupoval správně, když aplikoval ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, ve znění tehdy účinném, podle nějž se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Krajský soud též poukázal na to, že výroky napadeného rozhodnutí o neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu a o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu jsou v projednávané věci nadbytečné: možnost udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu totiž přichází v úvahu pouze při neudělení azylu podle § 12. O překážce vycestování pak má správní orgán rozhodovat jen při neudělení či odnětí azylu, nikoli při zamítání žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu, který byl žalobci doručen dne 5. 9. 2003, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy na nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel podle svého názoru splňuje předpoklady pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tvrdí, že žádost o udělení azylu podal z důvodu problematické bezpečnostní situace v zemi svého původu, kde jsou státní orgány propojeny se skupinami mafie. Uvedl, že když se v místě svého bydliště obrátil na policii se žádostí o ochranu před svým věřitelem, policie podmínila poskytnutí ochrany jeho osobě zaplacením peněz. Dodal, že se i v současnosti obává návratu na Ukrajinu, neboť vymahači jeho věřitele mu již telefonicky vyhrožovali fyzickou likvidací pro případ, že by se vrátil domů a nesplatil půjčku včetně nepřiměřeně vysokých úroků. Závěrem proto stěžovatel navrhl, aby napadené rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

V podané kasační stížnosti stěžovatel dovozoval, že je v zemi svého původu ohrožen na životě v důsledku výhružek svého věřitele. V žalobě však stěžovatel toto tvrzení zpochybňující rozhodnutí žalovaného neuvedl: omezil se pouze na obecné výtky týkající se procesních pochybení žalovaného správního orgánu v průběhu řízení o udělení azylu. V řízení před soudem se stěžovatel nezmínil o jakékoli své obavě z pronásledování z důvodů obsažených v § 12 zákona o azylu ani netvrdil, že jeho život a svoboda jsou v zemi jeho původu ohroženy z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, což by zakládalo existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Rovněž poukaz na to, že policejní orgány v místě jeho bydliště odmítly stěžovateli poskytnout ochranu, pokud jim za to nezaplatí, a o jejich propojení s mafií, je v řízení před kasačním soudem novou skutečností, k níž nelze přihlížet (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud nemůže ze shora uvedených důvodů přihlížet ke stížnostní námitce vytýkající správnímu orgánu i krajskému soudu to, že u stěžovatele neshledaly existenci důvodů podmiňujících udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť se jedná o nově namítaný důvod neuplatněný v řízení před krajským soudem. Totéž platí i o popisu skutkových okolností, které podle stěžovatele svědčí o pronásledování jeho osoby splňující znaky pronásledování podle citovaného ustanovení. Žalobce se ani v řízení před správním orgánem ani v řízení před soudem o těchto skutečnostech nezmínil.

Jestliže se důvod kasační stížnosti, jež stěžovatel učinil obsahem své kasační stížnosti, opíral jen o tyto nové skutečnosti, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírala o důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před krajských soudem, ač tak mohl učinit.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. 3. 2004

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu